

Nr 117.

Av herr **Bergvall m. fl.**, om utredning rörande en moderat höjning av arvslotsbeskattningen samt om avskaffande av kvarlåtenskapsskatten.

Mot det förslag till kvarlåtenskapsskatt, som av regeringen förelades 1947 års riksdag och då vann riksdagens godkännande, riktades redan vid den förberedande remissbehandlingen starka invändningar, vilka sedan återspeglades i vid riksdagen väckta motioner. Utom den tveksamhet, som på sina håll yppades i fråga om skattens teoretiska rättsgrund, påvisades att den komme att innebära att för statens löpande utgifter toges i anspråk hopsparat kapital, som eljest skulle använts till produktiva ändamål, och att den alltså medförde en fortgående minskning av de produktiva tillgångarna, som skulle försvåra det ekonomiska framåtskridandet. Vidare erinrades att skatten genom sin konstruktion verkade orättvist mellan olika grupper av arvtagare och att de psykologiska verkningarna av en dylik skatt med så höga skattesatser komme att bli ett ytterligare hämmande av sparviljan utöver vad de höga inkomst- och förmögenhetsskatterna kunde befaras åstadkomma.

Från folkpartiets sida yrkades vid fjolårets riksdag avslag på förslaget om kvarlåtenskapsskatt, dels i en i anledning av propositionen väckt motion, dels i en till bevillningsutskottets betänkande fogad reservation. Däri åberopades delvis de anmärkningar mot förslaget, som riktats mot detsamma under remissbehandlingen, och anfördes att om ur allmänna synpunkter och med hänsyn till statens behov av inkomster en skärpning av den nuvarande arvsbeskattningen skulle vara erforderlig, vore en revision av arvslotsbeskattningen en lämpligare och riktigare utväg. Vi hysa alltjämt den uppfattningen att kvarlåtenskapsskatten såväl till sin konstruktion som till sina verkningar är en olämplig skatteform och att den därför icke bör behållas som en form av arvsbeskattning. Den komplettering av den hittillsvarande relativt låga arvsbeskattningen i vårt land, som ur statsfinansiella och andra allmänna synpunkter kan ifrågasättas, bör i stället vinnas på andra vägar, och den lämpligaste synes då vara den i fjolårets motion antydda, eller en moderat höjning av arvslotsbeskattningen. En schematisk höjning av nu tillämpade skatteskalor skulle emellertid uppenbarligen leda till orättvisa resultat. Den skulle medföra en sådan belastning för de mindre arvslotterna att den bleve för tung att bära, även om skatteskalorna — vilket vi anse vara nödvändigt — bestämmas så, att det inflytande beloppet blir väsentligt lägre än det kvarlåtenskapsskatten kan väntas inbringa. En omarbetning av nu gällande skatteskalor, som toge hänsyn till de större arvslotternas bättre skattekraft, bleve därför i så fall

nödvändig. Över huvud taget yppa sig vid en revision av arvslotsbeskattningen avvägningsproblem, som tarva ett noggrant övervägande med hänsyn till de olika verkningar på samhällsekonomin, som en beskattning av dylikt slag kan väntas medföra. En utredning i denna fråga bör därför skyndsamt igångsättas. Vi hysa inga betänkligheter mot att i rådande ekonomiska läge genomföra den lindring av arvsbeskattningen, som en dylik omläggning i samband med kvarlåtenskapsskattens avskaffande skulle innebära. Den skulle nämligen säkerligen ej åstadkomma någon ökning av den enskilda konsumtionen utan tvärtom befordra sparandet.

Med hänvisning till ovanstående få vi därför hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära utredning om en moderat höjning av arvslotsbeskattningen samt framläggande för riksdagen av dels de förslag, vartill utredningen kan föranleda, och dels i samband därmed förslag om kvarlåtenskapsskattens avskaffande.

Stockholm i januari 1948.

John Bergvall.

Elon Andersson.

E. A. Lindblom.

Åke Holmbäck.
